

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 5. mai 2022 av Høyesterett i avdeling med

dommer Aage Thor Falkanger
dommer Kristin Normann
dommer Knut H. Kallerud
dommer Per Erik Bergsjø
dommer Arne Ringnes

HR-2022-922-A, (sak nr. 22-000341STR-HRET)
Anke over Gulating lagmannsretts dom 9. desember 2021

A (advokat John Christian Elden)

mot

Påtalemyndigheten (statsadvokat Folke Åmlid)

S T E M M E G I V N I N G

- (1) Dommer **Bergsjø:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder straffutmåling for grov omsorgsunndragelse. Det er spørsmål om hva som er riktig straff for å unndra et spedbarn fra barnevernets omsorg ved å dra til utlandet og bli der i to år.
- (3) A ble 28. september 2020 satt under tiltale for overtredelse av straffeloven § 261 andre ledd, jf. første ledd – grov omsorgsunndragelse. Grunnlaget er beskrevet slik:
- «I perioden fra kort tid før 3. april 2017 til 1. september 2019, tok hun med seg sin datter B, født 00.00.2016, ut av Norge og oppholdt seg i Tunisia. Hun unndro således sin datter fra barneverntjenesten. Kommuneadvokaten i X hadde 3. mars 2017 fremmet begjæring for Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker i Rogaland om omsorgsovertakelse og fosterhjems plassering av datteren. Saken ble behandlet i Fylkesnemnda den 3. og 4. april 2017 uten at hun var til stede. Fylkesnemnda traff vedtak om omsorgsovertakelse den 19. april 2017.»
- (4) Sør-Rogaland tingrett avsa 12. mai 2021 dom hvor A ble dømt etter tiltalen til en straff av fengsel i ett år og seks måneder. Tingretten la til grunn at overtredelsen var grov, jf. straffeloven § 261 andre ledd. Ved straffutmålingen tok tingretten utgangspunkt i fengsel i to år, men gjorde fradrag for tilståelse og saksbehandlingstid.
- (5) A anket til Gulating lagmannsrett over lovanvendelsen og straffutmålingen. Lovanvendelsesanknen gjaldt bedømmelsen av forholdet som grov overtredelse. Ved lagmannsrettens beslutning 9. juli 2021 ble straffutmålingsanknen henvist til ankeforhandling, mens lovanvendelsesanknen ble nektet fremmet.
- (6) Gulating lagmannsrett avsa 9. desember 2021 dom med slik domsslutning:
- «A, født 00.00.1984, dømmes for overtredelse av straffeloven § 261 annet ledd, jf. første ledd, jf. § 5 første ledd bokstav a nr. 8, til en straff av fengsel i 1 – ett – år og 2 – to – måneder.
- Til fradrag i straffen kommer 59 – femtini – dager i utholdt varetekt, jf. straffeloven § 83.»
- (7) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder straffutmålingen. Hun har gjort gjeldende at straffen må settes ned, og det er lagt ned påstand om at hun anses på mildeste måte.
- (8) *Påtalemyndigheten* har gjort gjeldende at tingrettens straffutmåling er riktig og har i tråd med dette lagt ned påstand om at straffen settes til fengsel i ett år og seks måneder.

Mitt syn på saken

Nærmere om saksforholdet

- (9) Det skal fastsettes straff for overtredelse av straffeloven § 261 andre ledd, jf. første ledd om grov omsorgsunndragelse. A er domfelt for å ha tatt med seg datteren B til Tunisia etter at det var sendt begjæring til Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker om omsorgsovertakelse og fosterhjemsplassing. Hun ble i Tunisia i rundt to år og unndro dermed datteren fra barnevernets omsorg. Jeg redegjør først nærmere for saksforholdet og baserer meg da på tingrettens fremstilling, som lagmannsretten har sluttet seg til.
- (10) A fødte datteren B 00.00.2016. Hun hadde to barn fra før, som hun var fratatt omsorgen for. A hadde et rusproblem og ble før fødselen innlagt på Rogaland A-senters avdeling for gravide. Oppholdet fortsatte etter fødselen. I slutten av januar 2017 ble A informert om at barnevernet hadde besluttet å overta omsorgen for B. Hun ble utskrevet fra A-senteret i slutten av februar.
- (11) Kommuneadvokaten i X fremmet 17. februar 2017 sak for fylkesnemnda om omsorgsovertakelse og fosterhjemsplassing av B. Fylkesnemnda mottok begjæringen 3. mars 2017. A ble i et møte informert om at barnevernet ønsket å overta omsorgen for barnet, og at et fosterhjem var funnet. Hun var også klar over at fylkesnemnda skulle behandle saken 3. og 4. april 2017. Vedtak om omsorgsovertakelse og fosterhjemsplassing ble truffet 19. april 2017.
- (12) I løpet av vinteren hadde A kommet i kontakt med C på Facebook. C bor i Tunisia. A tok 2. april 2017 med seg datteren til Oslo og reiste deretter til Tunisia. Her flyttet hun etter kort tid inn hos C og hans storfamilie. Hun ble i Tunisia til 1. september 2019, da hun returnerte frivillig til Norge med datteren. Som følge av en utleveringsbegjæring fra norske myndigheter var hun sommeren 2018 fengslet i to måneder sammen med datteren. Både tingretten og lagmannsretten har lagt til grunn at barnet ikke led noen «materieell nød» i Tunisia.
- (13) Mens A og datteren oppholdt seg i Tunisia, ble fristen for iverksettelse av fylkesnemndas vedtak forlenget flere ganger, siste gang til 19. april 2019. Ved fylkesnemndas vedtak 10. april 2019 ble krav om ytterligere fristforlengelse ikke tatt til følge.
- (14) Etter at A kom til Norge, oppholdt hun seg en periode på ukjent adresse. Deretter kom barnevernet i kontakt med henne, og det ble gjort forsøk på å styrke hennes omsorgskompetanse. Nytt vedtak om omsorgsovertakelse ble imidlertid truffet i august 2020, og det er opplyst at B nå bor i besøkshjem. A har samvær med datteren åtte ganger årlig med tre timer hver gang.
- (15) Tingretten har uttalt dette om bakgrunnen for omsorgsovertakelsen i 2017:
- «Retten viser til nemndas vedtak 19. april 2017 s. 7f. hvor det blant annet fremgår at tiltalte har ‘personlighetsmessige utfordringer’ i form av ‘sammensatte psykiske/personlighetsmessige vansker’. Tiltalte hadde også et rusproblem. Nemnda var enig med de sakkyndige vurderingene til psykologene Tveit og Karlsen, og så tiltaltes bortføring av datteren i sammenheng med hennes ‘manglende evne til å ta gode valg for seg og datteren’.»

(16) I fortsettelsen har tingretten inntatt dette sitatet fra nemndsvedtaket:

«Nemnda mener at As personlighetsmessige utfordringer i stor grad påvirker hennes evne til å ivareta omsorgen for datteren. Mens jenta er et spebarn er det særlig As manglende affektregulering og evne til å inngå nære relasjoner som vil være skadelig for jenta. Disse manglene vil fortsette å være skadelig for jenta på lengre sikt, i tillegg vil det etter hvert som jenta blir eldre bli tydeligere at A ikke vil klare å være en god rollemodell for datteren.»

(17) Tingretten har i dommen også slått fast at det var As manglende evne «til emosjonell omsorg som følge av egne personlige og psykiske vansker» som gjorde at hun mistet omsorgen. Det fremgår videre at fagpersoner var kommet til at hun var uegnet til å ivareta datteren. De vurderte det slik at barnet ville bli skadet hvis A ikke ble fratatt omsorgen.

(18) Jeg viser også til tingrettens redegjørelse for konsekvensene av bortføringen for barnet. Tingretten uttaler i dommen at bortføringen var belastende for henne og fortsetter slik:

«Ydstebø fra barnevernet forklarte at barnevernet mente at oppholdet hadde hatt ‘alvorlige’ konsekvenser for barnet. Barnet ble diagnostisert med reaktiv tilknytningsforstyrrelse under oppholdet på SFB i mai/juni 2020. Ydstebø fra barnevernet i Stavanger karakteriserte dette som en ‘alvorlig skjevutvikling’, noe det er. Denne diagnosen er riktignok satt nesten ett år etter at barnet returnerte til Norge, men barnevernet reagerte på barnets adferd allerede under undersøkelsessaken. ...

Barnet ble også påført andre belastninger, så som at hun ikke oppfylte forventninger til emosjonell utvikling ... . Språkutviklingen var påvirket, og hun strevde med ‘det sosiale og samspillet med andre barn’... Barnet oppfylte, ifølge SFB, ikke utviklingsmessige forventninger til emosjonell utvikling, og hennes kompetanse i forhold til det sosial-relasjonelle og sosial-språklige var inkonsekvent til stede eller fremvoksende. ...»

(19) Tingretten har lagt til grunn at disse belastningene skyldes omsorgsunndragelsen. Lagmannsretten har ikke konkludert like klart når det gjelder årsaksforhold og har åpnet for at også «arvelige forhold» kan ha spilt inn. I dommen har lagmannsretten lagt vekt på at bortføringen uansett har ført til at barnets særlige behov for oppfølging ikke har blitt dekket.

Generelt om straff for omsorgsunndragelse etter straffeloven § 261

(20) Straffeloven § 261 om omsorgsunndragelse har denne ordlyden:

«Den som alvorlig eller gjentatte ganger unndrar en mindreårig eller holder denne unndratt fra noen som i henhold til lov, avtale eller rettsavgjørelse skal ha den mindreårige boende fast hos seg, eller som urettmessig unndrar den mindreårige fra noen som har omsorgen etter barnevernloven, straffes med bot eller fengsel inntil 2 år. På samme måte straffes den som tar en mindreårig ut av landet eller holder tilbake en mindreårig i utlandet og ved det ulovlig unndrar den mindreårige fra noen som i henhold til lov, avtale eller rettsavgjørelse har foreldreansvar. Tilsvarende gjelder der det er fattet vedtak om omsorgsovertakelse, flytteforbud eller institusjonsplassering etter barnevernloven §§ 4-8, 4-12, 4-24 eller 4-29 første og annet ledd eller der begjæring om slike tiltak er sendt fylkesnemnda etter barnevernloven § 7-11, eller der

det i en akutt situasjon er iverksatt midlertidig vedtak etter barnevernloven §§ 4-6 annet ledd, 4-9 første ledd, 4-25 annet ledd annet punktum eller 4-29 fjerde ledd.

Grov omsorgsunndragelse straffes med fengsel inntil 6 år. Ved avgjørelsen av om omsorgsunndragelsen er grov skal det særlig legges vekt på hvilken belastning den har påført barnet.»

- (21) Høyesterett har i HR-2020-1356-A avsnitt 23–33 redegjort for lovhistorikken, forarbeidsuttalelser og dommer som belyser straffenivået. Jeg viser generelt til fremstillingen i dommen, men finner grunn til å fremheve det mest sentrale også her:
- (22) Straffeloven § 261 avløste straffeloven 1902 § 216, som hadde en strafferamme på fengsel inntil tre år. Bestemmelsen om grov omsorgsunndragelse med en strafferamme på fengsel inntil seks år var ny i § 261. I Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) punkt 5.6.3.5 på side 143 begrunnes forslaget slik:

«Departementet ser det for sin del slik at omsorgsunndragelser, og særlig grove tilfeller, der barnet føres ut av Norge eller holdes tilbake i et annet land i strid med det som er bestemt i avtale eller rettsavgjørelse, er et økende problem og meget straffverdig. Særlig gjelder dette dersom barnet tas ut av Norge og med til eller holdes tilbake i et land det ikke har noen tilknytning til, med en annen kultur og et annet språk, og uten å få ha kontakt med den andre forelderen. For å kunne straffe slike tilfeller tilstrekkelig hardt, foreslår departementet en egen bestemmelse om grov omsorgsunndragelse, der den øvre strafferammen settes til fengsel inntil seks år.»

- (23) Som nevnt i HR-2020-1356-A avsnitt 24 fremgår det samme sted at det er hensynet til barnet som i stor grad begrunner straffansvaret.
- (24) I de spesielle merknadene til § 261 på side 422 i proposisjonen redegjør departementet for momenter som inngår i vurderingen av om omsorgsunndragelsen skal anses som grov. Momentene har tilsvarende betydning for straffutmålingen. Departementet viser først til at det etter andre ledd særlig skal legges vekt på hvilken belastning omsorgsunndragelsen har påført barnet. Deretter uttaler departementet:

«Viktige momenter i denne vurderingen er hvor og under hvilke forhold barnet har måttet oppholde seg under omsorgsunndragelsen, om barnet er bortført til et annet land, hvor lenge unndragelsen har vart, og hva slags kontakt barnet har fått ha med den omsorgsberettigede. Det bør også legges vekt på om den som har unndratt barnet fra omsorg i strid med de norske reglene har vært i sin rett i henhold til utenlandske rettsavgjørelser som oppfyller grunnleggende krav til rettssikkerhet og som bygger på hensynet til barnets beste. Brudd på første ledd annet punktum vil lett kunne bli grovt, særlig hvis barnet da er sammen med en eller to foreldre som er vurdert som uskikket til å ha barnet.»

- (25) Førstvoterende oppsummerer forarbeidsuttalelsene slik i HR-2020-1356-A avsnitt 27:

«Ved vedtakelsen av § 261 annet ledd, som tredobler strafferammen ved grov omsorgsunndragelse, har lovgiver gitt et klart signal om at grove omsorgsunndragelser skal straffes strengt. Behovet for streng straff er særlig aktuelt når barnet tas ut av landet eller holdes tilbake i et annet land i strid med det som er bestemt i avtale eller rettsavgjørelse. Dersom barnet etter unndragelsen er sammen med foreldre som er vurdert som uskikket til å ha barnet, vil forholdet lett bli ansett som grovt.»

- (26) De momentene som er nevnt her, kommer inn med tyngde også i vår sak. Jeg viser særlig til departementets understrekning av at forholdet lett anses grovt når unndragelsen foretas av en som er vurdert som uskikket til å ha omsorg for barnet, noe som gjerne er tilfellet ved unndragelse fra barnevernet. I tråd med dette viser rettspraksis at disse sakene bedømmes strengere enn når unndragelsen skjer i foreldretvister, se HR-2017-1251-A avsnitt 25 og HR-2020-1356-A avsnitt 32. Det er ellers grunn til å merke seg at varigheten av omsorgsunndragelsen er trukket frem som et viktig moment i forarbeidene. Jeg viser også til at det i flere avgjørelser er fremhevet at allmennpreventive hensyn tilsier streng straff i disse sakene, se Rt-2011-1006 avsnitt 23, HR-2017-970-A avsnitt 18 og HR-2020-1356-A avsnitt 43.
- (27) I HR-2020-1356-A avsnitt 28 følgende drøfter førstvoterende straffenivået ved grove omsorgsunndragelser. Han nevner først Rt-1992-637, som omtales slik i avsnitt 29:
- «Dommen i Rt-1992-637 gjaldt en 27-årig mann som sammen med sin bror og en medhjelper bortførte brorens syv år gamle datter fra hennes fosterhjem. I forbindelse med dette berøvet han fostermoren friheten ved å låse henne inne i en kjellerbod, bakbundet og med munnen tapet igjen, etter først å ha utsatt henne for grov legemsfornærmelse. Han ble også domfelt for å ha vært med på å true henne verbalt og med kniv for å få henne til å holde seg i ro. Gjerningsmannen ble dømt til fengsel i ett år og seks måneder for overtredelse av straffeloven 1902 § 216, § 223 første ledd, § 228 første og annet ledd og § 227.»
- (28) Dommen gir begrenset veiledning for utmålingen i saken her. Krenkelsene av fostermoren sto sentralt i avgjørelsen, mens det etter straffeloven § 261 andre ledd er barnets situasjon som står i forgrunnen.
- (29) Selv om heller ikke HR-2017-970-A er sammenlignbar med vår sak, tar jeg med redegjørelsen også for den dommen i HR-2020-1356-A avsnitt 31:
- «HR-2017-970-A gjaldt en far som hadde fått sin 16 år gamle datter til å forlate en barneverninstitusjon for å bli med ham til Sverige, der de bodde i en campingvogn. Han ble dømt til fengsel i fem måneder. Saken er mindre alvorlig enn vår sak blant annet fordi barnet var vesentlig eldre, og borttakelsen fra barneverninstitusjonen skjedde uten tvang.»
- (30) HR-2020-1356-A gjaldt forsøk på grov omsorgsunndragelse. De to domfelte, blant annet barnets farmor, hadde sammen med en tredje person planlagt å bortføre et lite barn som barnevernet hadde overtatt omsorgen for. Barnet skulle tas med til Polen via Sverige. Farmoren var sentral i planleggingen, mens den andre domfelte hadde en mer perifer rolle. I forbindelse med at fostermoren skulle bringe barnet til samvær med den biologiske faren, sprayet den tredje involverte fostermoren og barnet med CS-gass. Han kastet et teppe over barnet mens han dro barnet ut av armene på fostermoren. En forbipasserende grep inn og hindret fullbyrdelsen av omsorgsunndragelsen. Barnet var to år etter hendelsen fortsatt preget av posttraumatisk stress, se avsnitt 36. Høyesterett mente at en passende straff for farmoren – som var «hovedpersonen og hjernen bak opplegget» – som et utgangspunkt burde være fengsel i noe over ett år. Utgangspunktet for den andre domfelte ble satt til fengsel i 10 måneder.
- (31) I avsnitt 33 i dommen er gjennomgangen av rettspraksis oppsummert slik:

«Bortsett fra at utgangspunktet er ubetinget fengsel, kan det følgelig ikke utledes av Høyesteretts praksis noe normalnivå for straffen ved grov omsorgsunndragelse. Situasjonen ved omsorgsunndragelser kan også være svært forskjellige, og det må avspeile seg i straffen. Det må foretas en konkret vurdering, ...»

Den konkrete straffutmålingen

- (32) På denne bakgrunn går jeg over til å vurdere straffutmålingen i saken her. Jeg nevner at forsvarer ikke har bestridt at omsorgsunndragelsen er grov, jf. straffeloven § 261 andre ledd.
- (33) Det veier tungt at unndragelsen er foretatt av en person som er ansett uskikket til å ha omsorgen for barnet. Jeg minner om at A ble fratatt omsorgen på grunn av sine «personlighetsmessige utfordringer», manglende affektregulering og mangelen på evne til å inngå nære relasjoner. Over tid vil barn ta skade av å ha personer med slike problemer som sin hovedomsorgsperson, noe som også har blitt resultatet i vår sak. Riktignok har ikke B lidt noen materiell nød under oppholdet i Tunisia, men det var ikke manglende evne til å sørge for barnets livsnødvendigheter som var bakgrunnen for at A ble fratatt omsorgen.
- (34) Jeg legger videre betydelig vekt på varigheten av omsorgsunndragelsen. Da A tok med seg datteren til Tunisia 2. april 2017, hadde fylkesnemnda allerede mottatt begjæring om omsorgsovertakelse og fosterhjemsplasing. Dermed var bortføringen straffbar fra det tidspunktet, jf. straffeloven § 261 første ledd tredje punktum. Omsorgsunndragelsen var ulovlig til fristen for iverksettelse utløp 19. april 2019 og varte dermed i noe over to år. Men fordi barnevernet måtte starte en ny prosess etter returen til Norge, førte bortføringen til at barnet fikk mangelfull omsorg i ytterligere et drøyt år. Det sier seg selv at jo lenger en ulovlig unndragelse foretatt av en person uten omsorgskompetanse varer, desto større blir belastningene og de potensielle skadevirkningene for barnet.
- (35) Videre peker jeg på at B bare var tre–fire måneder gammel da hun ble tatt ut av landet. Omsorgsunndragelsen skjedde dermed i en fase som er svært viktig for barns utvikling. Riktignok var hun ved utreisen for liten til å oppleve noe brudd med sitt vanlige miljø. Som lagmannsretten formulerer det, hadde hun ingen kulturell eller språklig forankring som gjorde bortføringen vanskelig. Dette bidrar isolert sett til å redusere belastningen for henne. Men motstykket er at hun slo rot i Tunisia, for deretter å bli tatt bort fra venner, miljø og omsorgsbasis ved returen til Norge. Da hun kom tilbake til Norge etter mer enn to år, hadde hun ikke fått den forankringen i morsmål og det norske samfunnet som hun ellers ville fått.
- (36) Det er skjerpene at barnet ble tatt med til utlandet. Generelt bidrar dette til å gjøre tilbakeføringen vanskeligere, se Rt-1994-1102 på side 1103 og HR-2020-1356-A avsnitt 40. Dette må gjelde desto mer når bortføringen skjer til et land som Tunisia, som etter det opplyste ikke har utleveringsavtale med Norge.
- (37) Jeg legger i vurderingen også en viss vekt på at bortføringen ikke var en impulshandling fra As side. Hun må ha planlagt reisen etter å ha kommet i kontakt med C på Facebook. Videre utviste hun et fast forsett ved å holde datteren tilbake i Tunisia i over to år til tross for norske myndigheters forsøk på tilbakeføring.

- (38) Generelt er det formildende om barnet returneres frivillig. Den som bortfører et barn, bør ha et insitament til å tilbakeføre det så snart som mulig. Jeg viser her til drøftelsen av strafferammene i Ot.prp. nr. 22 (2008–2009) punkt 5.6.3.5 på side 143. Her fremgår det at strafferammen på fengsel i to år for overtredelser av første ledd blant annet var begrunnet i et ønske om fortsatt å kunne bruke frafall av påtale «som et forhandlingskort for å få den mindreårige tilbake til Norge». I saken her har dette momentet mindre vekt, idet A returnerte til Norge fordi moren hadde blitt alvorlig syk.
- (39) Det er vanskelig å finne særlig veiledning i rettspraksis ved fastleggingen av straffenivået. Den saken som etter mitt syn ligger nærmest i alvorlighetsgrad, er HR-2020-1356-A. Men der var selve bortføringshandlingen svært dramatisk, og det var denne som påførte barnet skader i form av posttraumatisk stress. Saken gjaldt dessuten *forsøk* på grov omsorgsunndragelse. I vår sak var bortføringen helt udramatisk, og det er ingen grunn til å tro at selve reisen til Tunisia på noen måte har skadet B. Skadepotensialet ligger først og fremst i den langvarige unndragelsen foretatt av en person uten omsorgskompetanse.
- (40) Jeg ser det slik at dette er et ganske typisk eksempel på bortføring av barn til utlandet for å unndra det fra barnevernets omsorg. Det må antas at slike tilfeller ikke er upraktiske. Lovgiver har ønsket en skjerping av straffenivået i disse sakene, og allmennpreventive hensyn tilsier en streng straff. Etter en samlet vurdering er jeg kommet til at lagmannsrettens utgangspunkt på fengsel i ett år og fire måneder er passende.
- (41) Forsvarer har anført at straffen må settes ned for å redusere belastningen ved samvær, og at en del må gjøres betinget. Jeg er ikke enig i dette. A har som nevnt samvær med datteren åtte ganger i året. Dette bør kunne gjennomføres uten større problemer også om A må sone ganske langt unna datterens bosted. Jeg viser til drøftelsen i HR-2019-1236-A avsnitt 37 følgende.
- (42) I formildende retning skal det derimot legges en viss vekt på at A har gitt en uforbeholden tilståelse, jf. straffeloven § 78 bokstav f. Både tingretten og lagmannsretten har ment at tilståelsesfradraget bør være 15 prosent. Aktor og forsvarer har gitt sin tilslutning til dette i skranken i Høyesterett. Til dette bemerker jeg at størrelsen på tilståelsesfradraget må vurderes konkret ut fra den praktiske betydningen tilståelsen har hatt, jf. blant annet HR-2021-2556-A avsnitt 27–28. At aktor har gått inn for et fradrag på 15 prosent, har ikke selvstendig vekt, jf. dommens avsnitt 29 med videre henvisning til Rt-2011-1210 avsnitt 17. Jeg ser det slik at tilståelsen ikke har hatt noe å si for oppklaringen av saken her, og den har heller ikke for øvrig hatt særlig prosessøkonomisk betydning. Fradraget for tilståelse bør derfor være beskjedent.
- (43) Saken har hatt en ren liggetid på fire måneder og en samlet saksbehandlingstid på to år og sju måneder. Særlig dette siste bør føre til et mindre fradrag i straffen.
- (44) Alt i alt er jeg som lagmannsretten kommet til at straffen passende kan settes til fengsel i ett år og to måneder. Anken blir etter dette å forkaste.
- (45) I skranken i Høyesterett ble det opplyst at A har hatt et opphold på et mottakssenter i Tunisia i påvente av hjemreise til Norge. Partene er enige om at hun på grunn av dette har krav på et varetektsfradrag på 101 dager. Lagmannsrettens domsslutning endres i tråd med dette.

Konklusjon

- (46) Jeg er etter dette kommet til lagmannsrettens domsslutning må endres, slik at varetektsfradraget settes til 101 dager. For øvrig blir anken å forkaste.
- (47) Jeg stemmer for denne

D O M :

I lagmannsrettens domsslutning gjøres den endring at varetektsfradraget settes til 101 – etthundreogén – dager.

For øvrig forkastes anken.

- (48) Dommer **Normann:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (49) Dommer **Kallerud:** Likeså.
- (50) Dommer **Ringnes:** Likeså.
- (51) Dommer **Falkanger:** Likeså.
- (52) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

I lagmannsrettens domsslutning gjøres den endring at varetektsfradraget settes til 101 – etthundreogén – dager.

For øvrig forkastes anken.